

3. Плотніченко С. Р. Основи ділового етикету та протоколу: навчальний посібник для здобувачів вищої освіти. Мелітополь: ТОВ «Колор Принт», 2021.

4. Усанова Л. А. Нестеренко М. М. Гендерні стереотипи та проблеми лідерства. *Філософські обрії. Серія: Соціальна філософія та філософія історії*. 2015. № 33. С. 98 – 106.

5. Плотніченко С. Р. Етика в сучасному менеджменті. *Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки)*. 2015. № 1. С. 116-118.

Науковий керівник: Плотніченко С. Р., к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного адміністрування, Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

ОСОБЛИВОСТІ РИЗИКІВ У ЛОГІСТИЧНІЙ СИСТЕМІ ОРГАНІЗАЦІЙ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Ціль сталого розвитку №8: Гідна праця та економічне зростання

Фіріч А. Г. anastasiyfirich59@gmail.com

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Актуальність. Сучасні трансформації у таких аспектах як економіка, політика, регуляторні виклики та технології істотно впливають на логістику в цілому. У контексті зростання рівня конкуренції, вимог до сталого розвитку та досить швидких змін, ефективність логістичних процесів є критично важливим чинником для досягнення успіху організацій. Ризики, що виникли через реалії сьогодення, з якими стикаються підприємства, можуть мати чималі наслідки для їхньої діяльності.

Метою даного дослідження є провести аналіз особливостей виникнення ризиків у логістичній системі організацій в сучасних умовах господарювання.

Логістична сфера не лише забезпечує правильне та чітке управління матеріальними потоками, а й визначає прибутковість, репутацію, ефективність та конкурентоспроможність організацій на ринку.

Рівень ефективності існуючих логістичних систем на сьогоднішній день значно впливає на взаємодію сучасних вітчизняних організацій. Тому, ця ефективність характеризується ключовими особливостями, а саме мінімізуванням настання подій, що несуть у подальшому негативний вплив на загальний розвиток компанії, зменшенням непередбачуваності, оскільки, вказані ризики можуть призвести до видозміни стану всієї логістичної системи.

Ризики для будь-якої організації стають одними з провідних факторів, що у свою чергу впливають на результати господарської діяльності. Нестабільна економічна та політична ситуації в країні, підвищений рівень невизначеності, запровадження постійних змін в законодавчу базу, посилення впровадження прогресивних технологій в сфері управління вимагає від вітчизняних підприємств застосовувати сучасні методи адаптації до реальності сьогодення. А отже, на основі цього виникає потреба в управлінні ризиками в логістичній системі організацій. Завдяки цьому буде забезпечена низка позитивних аспектів, до яких відноситься швидке виявлення можливих ризиків та негативних факторів впливу на уся загальну систему, а також формування превентивних заходів для запобігання подібних небезпек у подальшому [1]. До того ж, існуючі логістичні ризики водночас поєднують всі різноманітні типи ризиків, які у свою чергу стосуються певних складових ланок, а також елементів, як під час запровадження змін інформаційних, матеріальних та фінансових потоків, так й при управлінні ризиками у логістичній системі організацій. Тому, є вірогідність того, що ризики в логістичній системі можуть походити від двох базових типів чинників, а саме – екзогенних та ендогенних. Екзогенні мають особливість, яка полягає у низці систем – фінансовій, транспортній, демографічній та уподобань споживачів продукції.

До ендегенних чинників зазвичай відносять деякі функції - транспортування, сортування, зберігання. Ризики, що виникають через виконання цих функцій напряду залежать тільки від виробничих можливостей підприємства, організації щодо технологічних процесів [2].

У логістичній системі організацій існує поділ ризиків на декілька базових груп:

1) Ризики втрати майна. Характерне для цього виду ризику є те, що утрата відбувається через обставини, що не залежать від самої організації. А отже це може виникати внаслідок крадіжок продукції, знищення товарів через техногенних, природніх катастроф та соціальних явищ, відвантаження третім особам. Крім цього, можна віднести ще й фізичні ушкодження під час аварій, неправильного розвантаження або завантаження.

2) Зовнішньоекономічні ризики. Особливістю даного виду ризиків є те, що основою для їхнього виникнення стає саме розгляд та остаточний вибір країни-партнера для співпраці у майбутньому. До них можна віднести стан макроекономічних показників, платіжний потенціал, трансфер та рівень валютної нестабільності;

3) Ризики у транспортній діяльності. Зазвичай причиною стає утрата товарів під час переміщення, несвоєчасна доставка продукції внаслідок зміни маршрутів або запізнь до кінцевої точки, допущення помилок у документації, поломки транспортних засобів, що займалися перевезенням, а також впливає недостатньо високий рівень координації між учасниками логістичного ланцюга;

4) Ризики виникнення непередбачуваних витрат. Настає у разі зменшення кількості постачальників, запровадження змін щодо політики ціноутворення. Наприклад, коливання валютного курсу, зміни в нормативно-законодавчих актах, які позначаються на податковому навантаженні [3].

Для того, щоб значно зменшити вплив можливих ризиків на логістичну систему організації необхідним моментом є застосовувати на практиці певних методів локалізації небезпек, які акцентують увагу на ланки в ланцюгах поставок, які вважаються найбільш уразливими. Також використовують широко поширений метод мінімізації ризиків - страхування. До нього звертаються перевізники під час міжнародних та внутрішніх рейсах, а також й виробники. Ще доцільно виокремити досить актуальний спосіб у сучасності - управління ризиками. Оскільки, існує високий рівень нестабільності у зв'язку з політичною ситуацією в країні збільшується кількість ризиків на усіх можливих етапах логістики. Необхідно зауважити важливий момент, що управління ризиками тісно переплітається з обраною стратегією організації, яка повинна забезпечувати ефективну діяльність та загальну стійкість [4].

Висновки. Проведення аналізу особливостей ризиків у логістичних системах є одним із вагомих кроків для гарантування значного успіху організацій у сучасності. Розуміння особливостей ризиків, пов'язаних із логістичними процесами вважається провідними для забезпечення стабільного розвитку бізнесу. Вочевидь, підприємства потребують постійного покращення підходів до управління, що у подальшій діяльності дозволить компаніям мати значні переваги на вітчизняних та міжнародних ринках, а також процвітати в створених умовах глобальних викликів. Це підтверджує перспективність наукових розробок зазначеного напрямку.

Список використаної літератури

1. Кривов'язюк І. В., Смерічевський С. Ф., Кулик Ю. М. Ризик-менеджмент логістичної системи машинобудівних підприємств: монографія. Київ: Видавничий дім «Кондор», 2018. 200 с.
2. Яременко О. Ф., Матюх С. А. Ризики логістичних систем. *Вісник Хмельницького національного університету. Серія: Економічні науки*. 2019. № 6(1). С. 231 – 236.
3. Мажник Л. О., Письмак В. О. Логістика невиробничої сфери: Управління ризиками в логістиці : навч. посібник. Харків : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2016. 164 с.

4. Пушкар О. І., Ковальський В. С., Кравченко Н. В. Ризики у логістичній діяльності та проблеми їх зменшення в сучасних умовах господарювання. *Європейський вектор економічного розвитку*. 2020. № 2(29). С. 85 – 91.

Науковий керівник: *Нехай В. В., д.е.н., професор кафедри менеджменту та публічного адміністрування, Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного*

МЕХАНІЗМИ КООРДИНАЦІЇ ТА СПІВПРАЦІ МІЖ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Чепеленко Х. В. kristinacepelenko339@gmail.com

Таврійський Державний Агротехнологічний Університет імені Дмитра Моторного

Сьогодні вкрай важливо сформувати стійку модель системи управління на регіональному рівні на основі чіткого визначення й законодавчого закріплення розподілу повноважень і обов'язків між органами виконавчої влади та місцевого самоврядування. На етапі реформування необхідно зберегти міцну вертикаль державної виконавчої влади, яка покликана забезпечити дієвість системи управління і стабільність національної економіки. Передавати повноваження від органів державної влади органам місцевого самоврядування потрібно поступово, керовано, з відповідною передачею необхідних для цього ресурсів і встановленням відповідальності органів місцевого самоврядування перед громадою та державою.

Настав час знайти нову модель взаємодії та перерозподілу влади на користь органів місцевого самоврядування. Невід'ємною частиною політичних реформ має стати децентралізація системи влади України, розширення повноважень та фінансових можливостей територіальних громад.

Наступними етапами цього процесу повинні стати:

- реалізувати принцип субсидіарності в системі розподілу повноважень між державою та органами місцевого самоврядування та між органами місцевого самоврядування як адміністративно-територіальними одиницями різних рівнів;
- законодавче визначення територіальної юрисдикції органів державної влади та органів місцевого самоврядування;
- встановити механізми передачі повноважень від місцевих органів державної влади до органів місцевого самоврядування; встановити чіткі законодавчі положення щодо взаємних повноважень держави та органів місцевого самоврядування та їх взаємодії в повсякденній управлінській діяльності;
- встановити дієві механізми підзвітності органу влади та його виконавчого комітету перед громадою;
- подальша децентралізація бюджетних повноважень та вдосконалення механізму участі регіонів у формуванні державного бюджету;
- Законодавчо закріпити статус суспільної власності;
- здійснити реформування житлово-комунального господарства для створення конкурентного ринку житлово-комунальних послуг.

Головним завданням децентралізації ми вважаємо перетворення територіальних громад на центральні суб'єкти місцевого самоврядування та максимально наближення центру прийняття управлінських рішень до громадян. При цьому до органів влади вищого рівня мають бути передані лише ті повноваження, які не можуть бути ефективно реалізовані суб'єктами державного управління нижчого рівня. Тобто необхідно визначити коло питань місцевого значення, які громади можуть вирішувати самостійно, які можуть вирішувати спільно з іншими громадами, а які можна делегувати державним органам влади. Рекомендується, щоб цей розподіл був передбачений законом після встановлення